

тели, подава куфари, шепне на шофьора да им даде хубави места. Най-после всички се натъкмяват, клаксонът реве дълго и колата потегля тежко с хъркане и гърмол.

На добър час! До виждане! А биенто!
— маха с ръка Владко. — До петък!...
— изтичва той след автобуса, повтаря:
— Петък!... отново маха с ръка, усмихнат, докато колата се скрива зад ъгъла.

Сега изведнаж всичко се променя. Става тихо, обширно и празно. В дворът зад кръчмата грухти свиня, селската камбана бавно бие за вечерня. Слънцето залязва. Една златиста неподвижност пронизва нещата.

Момъкът дълго стои облегнат на вратата, с унесено лице. Сетне изведнаж се врътва, затропва с своите високи сандали към вътрешната стая и скоро излиза с малка устна хармоничка в ръка. Сяда на масата, дето бяха гостите, хваща с две ръце малкия инструмент и леко го плъзва по устните си. Затваря очи и веднага една тиха, гъвкаво-страстна, екзотична мелодия заплаква в потъмнялата кръчма.

Вън, под брястовете, седат двама-трима